

bačev, ki so prihajali dan na dan. Čemu bi se bil sicer tako praznično oblekel? To vprašanje spravi Kolačka v zadrego, da sramežljivo zardí, a vendar se ne more ubraniti nekemu prijetnemu čuvstvu, neki prijetno ščegetajoči izkušnjava.

„Zakaj bi bilo to hudo?“ vpraša nesigurno in sam se začudi svoji predrznosti.

„O, gospod, to sama čutim, kako je to hudo. Tudi jaz sem vdova. Sama voditi gospodarstvo, sama nositi skrbi, o, to je hudo.“

„Pa vam ne bi bilo treba, saj ste še mlada, lahko se zopet omožite in . . . Sicer pa, dovolite, da odložim naočnike, danes tako nekako . . . sicer mi ne delajo nikakih težav . . .“

„Ali prosim, gospod,“ se nasmehne krčmarica, „saj je dosti, če ste vdovec, čemu bi še nosili to črno strašilo? Tako, tako! Prej sem se vas kar bala, tako strog ste bili videti.“

Kolačku se zazdi, kakor bi ga pobožala in pogumno nadaljuje:

„Veste, gospa, tudi nisem navajen, da bi imel tako razmršene lase. Prosim, ali imate kak glavnik?“

S to prostodušno odkritosrčnostjo se ji je Kolaček mahoma prikupil, urno je skočila po glavnik in mu ga šegavo ponudila:

„Dovolite, gospod, da vas jaz počešem, to znamo me ženske bolje . . .“ Kolaček mirno obsedi in zatisne oči, ko začuti nje brskajoče prstke na glavi.

„Zdaj se pa pogledjte v zrcalu, zdaj ste mož . . . Vidite, to je vse radi tega, ker nimate ženske . . .“, ga poredno podraži Fančka.

„Bo že, bo že; torej najlepša hvala . . .“ zamomlja Kolaček, ogledujoč se v zrcalu. Na tihem pa ni bil nič kaj zadovoljen, kajti mlada krčmarica mu je napravila čudno frizuro, njemu se je videla fantovska. Kaj poreče doma Cilka?

(Konec prih.)

S o l z e.

Ro pred oltarjem božja luč gorela
je tebi moja duša noč in dan;
ponižne prošnje usta so drhtela,
a prošnje vse so bile ti zaman.

Ljubezni moje nisi ti spoznala,
drugemu dala svoje si srce,
in da plámen, ki si ga v prsih vžgala,
bi vgasnil — dala meni si solze.

Alojzij Gradnik.